

מחזה מאת: איציק אלוני ©
טל – 03-5225458
aloni-i@bezeqint.net

שירת הזמיר

הדמויות לפי סדר הופעתן:

אבישג - אימא
דויד - אבא
בועז - בן
שושנה - שכנה
אורי - דוור
אנאבל - צעירה עם מבטא צרפתי
אנדרה - אביה של אנאבל

תמונה 1

סלון בדירה. משפחה ממעמד הביניים. חדר שינה של ההורים ממוקם למעלה בזווית פינת הבמה קומה שנייה, מול הכניסה הראשית, החדר למעשה נכנס לתוך הסלון ונמצא בזווית כזו שהקהל יכול לראות היטב מה שמתרחש בחדר (רק כאשר מדליקים את האור רואים את פנים החדר). חדרו של הבן נמצא בקומת הסלון בעומק הבמה. (גם כאן כאשר מדליקים את האור רואים את פנים החדר).
אבישג ודויד יושבים בסלון ומשחקים ביניהם במשחק קלפים "רמי".
כל קלף שדויד זורק אבישג לוקחת.

דויד: מה קורה פה? (לוקח קלף מחבילת הקלפים, זורק קלף אחר).

אבישג: (לוקחת את הקלף וצוחקת) אתה נדיב...

דויד: את לוקחת כל קלף שאני זורק.

אבישג: (צוחקת בהנאה ולוקחת את הקלף שדויד זרק) תמשיך ככה...

דויד: עוד אחד?

אבישג: מישהו הולך להפסיד בגדול.

{כך זה נמשך מספר פעמים.}

דויד: נו, בטח, אספת את כל מה שזרקתי. (לוקח קלף וזורק קלף באכזבה)

אבישג: (לוקחת ומורידה מספר קלפים לשולחן וזורקת את הקלף, צוחקת) ואתה אוסף בשקט...

(מכריזה) קלף!

דויד: סיימת?

אבישג: עוד לא.

דויד: (מוריד קלפים לשולחן ומכריז) גם אני קלף.

אבישג: אתה יושב בשקט ואורב כמו נמר לפני שהוא טורף, לא מסכימה שאתה פתאום מזנק ומכריז על קלף.

{כך ממשיכים להכריז על קלפים, שניים-שלושה סיבובים}

דויד: (מרוצה) למרות כל האיסוף שלך. סיימתי.

אבישג: תראה איזה יופי של קלפים אספתי, הייתי מנצחת עם הקלף שזרקת הנה, תראה.

דויד: (אוסף את הקלפים ומניח על השולחן)

טוב, עכשיו את צריכה לעמוד בהתחייבות.

אבישג: אתה רוצה עכשיו?

דויד: אני מחכה.

אבישג: ברגע זה?

דויד: (מהנהן) אה...

אבישג: בועז פה.

דויד: הוא ישן. קדימה להתחייבות.

אבישג: באמצע היום?

דויד: למה לא?

**{אבישג, לא מחכה לתשובה, מזנקת עליו ומתחילה להתנשק אתו.
עוברות כמה שניות של התעלסות ובוועז בנם נכנס
הוא משפשף עין אחת ומפהק בקול שנשמע כמו נחירה שיוצאת מהאף/חך.
מתקרב להוריו. מרים כרית אחת מהספה ומניח אותה על ברכיו של דויד.}**

בועז: קח, אתה זקוק לזה.

(מתיישב ביניהם ומניח את ראשו על ברכיה של אימו)

דויד: (נבוך) דווקא עכשיו נזכרת להתעורר?

אבישג: (בתנועות שפתיים לדויד) אחר כך תקבל פיצוי.

דויד: (עונה לה בתנועות שפתיים) מה אני אעשה עכשיו עם הדבר הזה?

(מסמן על מפשעתו ומחטט באף)

אבישג: (בתנועות שפתיים ויד) תפסיק לחטט באף.

דויד: (בתנועות שפתיים) מה את אומרת?

בועז: (מרים מעט את ראשו) אתה לא קולט? היא אומרת לך "אחר כך תקבל פיצוי ותפסיק לחטט באף".

(לאבישג) את לא מכירה אותו? בכל פעם שהוא מתרגש הוא מחטט באף.

אבישג: (לדויד) שכחת שיש לו שמיעה אבסולוטית?

בועז: (מתיישב) חוץ מזה? הגיע דואר?

דויד: מחכה למכתב מיוחד?

אבישג: שמתם לב שכבר שלושה ימים אין לנו דואר?

בועז: צלצלתי אתמול, הם אמרו "חוסר כוח אדם, מחר כבר יהיה לכם דוור חדש". וכרגיל משקרים כדי להרגיע...

{בועז לא מספיק להשלים את המשפט, צלצול בדלת.

אבישג קמה ופותחת את הדלת.

בדלת אורי הדוור החדש}

אבישג: או! תראו מי בא, דוור חדש...

אורי: (מחייך) תתחדשו.

{אבישג לא מבינה את ההומור של הדוור}

אורי: תתחדשו בי הדוור החדש. יש חבילה. מי זה בועז?

בועז: אני.

אורי: בוא, תחתום.

דויד: מעכשיו אתה באזור?

אורי: העבירו אותי לפה. בדחיפות!

אני בכלל רציתי להיות שחקן... וזה מה שיצא.

דויד: שחקן? יפה, עכשיו יש לך משכורת בטוחה ותוכל גם להיות שחקן.

אורי: אי אפשר לעשות את שניהם יחד...

(מוסר את החבילה) כולם כועסים עליי שהדואר לא הגיע בזמן ולא מבינים שרק היום העבירו אותי. ייקח לי זמן עד שאכיר את כולם באזור.

דויד: אתה לא צריך להתנצל.

בועז: (פותח את החבילה) אתם מביאים את החבילות עד לבית?

אורי: חוק חדש. אבל עד משקל של חצי קילו.

טוב, חברים, היה נעים להכיר אתכם, להתראות...

(אורי מגיע לפתח היציאה)

אבישג: שחקן, איך קוראים לך?

אורי: אורי.

אבישג: (צוחקת) ואני אבישג, (עורכת הכירות) דויד ובועז...

אורי: אני יודע, טוב, אני רץ. ביי.

בוועז: (מגיש עגילים מתוך החבילה) אימא, זה בשבילך.
(לדויד) אבא, זה בשבילך.

דויד: יש לנו אירוע ששכחנו?

אבישג: איזה חג?

בוועז: קניתי קנייה ניסיונית מאתר סיני, הם זולים מאוד ומסתבר שהם בסדר.

דויד: אנחנו שפני הניסיונות שלך?

בוועז: אם אתה מערער על המתנה...

(מסמן לו להחזיר) ולא יודע לקבל מתנות קדימה תחזיר.

דויד: אני מענוב אותה מחר לקראת ישיבת המנהלים.

אבישג: (מנשקת את בוועז) תודה, בן אהוב שלי.

{צלצול בדלת. שושנה השכנה נכנסת בלי לחכות שיפתחו לה את הדלת}

שושנה: שלום לכולם מה אתם עושים?...

{כולם מסתכלים אחד על השני}

שושנה: אני מצטערת שאני ככה מתפרצת, אבל יש לי אורחים בבית ונגמר לי הסוכר, שתיים שלוש כפיות, אפשר בשקית סנדוויץ'.

אבישג: מי האורחים הפעם?

שושנה: (לא צפתה לשאלה כזו. יוצא לה גמגום) אורחים, את יודעת... כאלה... כאלה... באים, הולכים, קרובים רחוקים... באים בהפתעה.

אבישג: הבנתי, אני תקף אביא לך. (יוצאת למטבח)

שושנה: (סוקרת את הבית. פונה לדויד. מרגיעה.) אני רואה שאתה מסתכל עלי בדאגה. אבל זה בסדר... אני השכנה... שכנה מלמטה...

לא למטה-למטה. רק למטה אחד, קומה מתחת.

דויד: למטה אחד.

שושנה: בדיוק.

- דויד: אה... כן, יפה מאוד.
- אבישג: (חוזרת עם חבילת סוכר) הנה, בבקשה.
- שושנה: תודה רבה לך, (מתפלאת) הכול? אני צריכה רק שתי כפות.
אל תדאגי, אני אקנה ואחזיר לך.
- אבישג: זה בסדר, אין צורך. עם שכנים לא עושים חשבונות.
- שושנה: מזל שיש לי אותך.
- אבישג: מזל שיש שכנים כמוך.
- שושנה: (לכיוון הקהל) איזו אישה טובה.
(לבועז) שלום בועז, מה שלומך? אתמול לא ראיתי אותך בכלל יוצא מהבית.
- בועז: אין מה לעשות בחוץ.
- שושנה: גם חם... (מהססת ולא יודעת איך לצאת)
הייתי נשארתי אתכם, אבל השארתי את האורחים לבד. אז ביי בינתיים.

{שושנה יוצאת}

- דויד: מאיפה היא צצה?
- אבישג: שכנה שגרה מתחתינו, ואין לה אורחים.
- בועז: ברור שלא..
- דויד: כמעט האמנתי לה. היא חדשה?
- אבישג: מה אתך?! היא גרה בבניין לפנינו.
- דויד: ותמיד היא ככה?
- בועז: לא צריך לשפוט אותה לרעה, היא אישה טובה, תמיד שואלת עליכם ולשלומי. אף פעם לא שאלה אותי באופן ישיר אם יש לי חברה, היא הולכת כמה צעדים קדימה ושואלת: "נו... מתי תזמין אותי כבר לחתונה שלך?"

אבישג: יש אנשים שלא משתנים ויש אנשים שמשנים את פרצופם בכל יום.
 אנחנו נקבל אותה כמו שהיא, אתם לא יודעים למה היא כזאת.
 (לדויד) מה התכניות שלך לערב?

דויד: שתי ישיבות. אחזור אולי אחרי חצות.

אבישג: חבל.

דויד: למה חבל?

בועז: (מתערב) כי היא רוצה להמשיך לפרוע את חוב הקלפים.

{בועז, בורח לחדרו}

דויד: אני אעשה את כל המאמצים לסיים מוקדם...

(מחבק ומלטף אותה, היא משיבה לו.)

כל יום שעובר אני אוהב אותך יותר.

בועז: (יוצא מהחדר) עוד פעם? מה זה!? אי אפשר לעזוב אתכם שנייה? טוב, אני הולך לשלוח מכתב רשום. יש לכם חצי שעה להיות...

דויד: לך כבר עם השטויות שלך. (לוקח את הכרית ומשליך אותה על בועז)

בועז: (משליך את הכרית חזרה) בחצי שעה אפשר להספיק הרבה.

{בועז יוצא}

דויד: הוא צודק, בואי נשמע בקולו ונלך לחדר?

אבישג מנידה בראשה לאות כן.

אור יורד.

תמונה 2

רחוב.

בועז נכנס מצד אחד של הבמה.

אנאבל נכנסת מהצד השני, מולו.

ברגע מסוים מבטיהם נפגשים ומתרכזים זה בזה. כל המהלך נעשה בהילוך איטי.

הם חולפים ועוברים זה את זה בלי להפסיק להביט.

נעצרים, מסתובבים ועומדים זה מול זה ומתחילים להתקרב עד לחיבוק חזק.

כך הם נשארים חבוקים במשך מספר שניות, ופתאום עוברים לתנועות

רגילות ומיד מתנתקים כאילו התעוררו מאיזה חלום.

אנאבל: (במבטא צרפתי חריף) pardon ... סליחה...

בועז: (יוצא לו גמגום) ... גגגם אני לא מבין מה קרה.

אנאבל: Pardon, Vous me connaissez? אתה מכיר אני?

בועז: לא. את מכירה אותי?

אנאבל: אני לא מכירה אותי... pardon אותך... אני פה... אמ...

עולה חדשה וקצת ותיקה... אני שנה פה בישראל עם אבא שלי, אני יצא

לשנה שבת... (מתפלאה על עצמה) איך אמרתי?

בועז: "לשנת שבתון"...

(עדיין מבולבל), אבל... את... אנחנו...

אנאבל: אתה היית בצרפת?

בועז: אני נולדתי בצרפת ועליתי לארץ כשהייתי תינוק ומאז לא ביקרתי שם.

אנאבל: vous parlez français? (מדבר צרפתי?)

בועז: no parler,

אבל אני מרגיש שאני מכיר אותך למרות שאף פעם לא נפגשנו.

אנאבל: לא הבנתי. אתה מדבר rapide מהר.

בועז: (חוזר בדיוק על דבריו אבל, במבטא צרפתי.) אמרתי; אף פעם לא הייתי

בצרפת... אבל אני מרגיש, שאני מכיר אותך, למרות שאף פעם לא

נפגשנו. עכשיו הבנת?

אנאבל: (מחייכת) עכשיו הבנתי הכול... כשאתה מדבר ככה במבטא שלי, אין בעיות.

בועז: אני לא יכול לדבר ככה כל הזמן, זה יישמע כאילו שאני צוחק עלייך.

אנאבל: לא בשבילי, אתה יכול להגיד ככה במבטא, רק כשאנחנו לבד.

מאיפה אתה יודע שלא נפגש-נו?

בועז: כי יש לי זיכרון פנומנלי לפנים.

אותך בטוח הייתי זוכר.

אנאבל: אתה גר פה? Dans les environs (בסביבה?)

בועז: בסביבה?

אנאבל: oui.

בועז: oui- oui.

לא שמת לב מה קרה לנו?

אנאבל: דבר כזה, זה משהו... כמו... הרגשתי attiré אליך, הזמן כאילו s'est

arrêté נעצר והייתה התנשקות... (מסמנת על התנגשות) חזק.

בועז: אני הרגשתי כאילו החיים נעצרו ועברתי לעולם אחר, רגע אחד היה כמו

נצח, ושם ראיתי את "אור זוהר" ופתאום שמעתי את קולך שרה את שירת

הזמיר, הרגשתי חום ורוח אלוהית מלטפת אותי באהבה.

אנאבל: הרגשתי גם שאני יוצאת מתוך עצמי ונכנסת בחזרה.

כמו שנשמה משחקת פינג פונג, יצאה ונכנסת, ואני בתוך גן עדן זוהר

שהכול הכול מגנטיים.

{שניהם לוקחים נשימה עמוקה, ומביטים זה בזו זמן מה}

בועז: (שובר שתיקה) אני בועז.

אנאבל: אני אנאבל.

מה קרה?

למה אתה ככה tu trembles (רועד)?

בועז: גם את רועדת.

אנאבל: עברנו expérience étrange יחד, (ניסיון מוזר)
רוצה קצת ללכת ללוות אותי?

בועז: בטח...

רגע...

(מביט בפניה, שם את שתי כפות ידיו על לחייה)

אנאבל: אתה כבר לא trembler.

בועז: רועד. (מחייך אליה) את יפה.

שניהם פונים לכיוון היציאה.

אור יורד.

תמונה 3

בית. מאוחר יותר. שעת ערב.

אבישג מוטרדת מאוד. טלפון מצלצל, ממהרת לענות.

אבישג: (בטלפון) לא... הוא לא חזר עדיין אולי קרה לו משהו...

לא, הוא לא לקח את הנייד אתו...

אולי קרה לו אסון? צלצל למשט...

{הדלת נפתחת, בועז נכנס}

בועז: שום אסון לא קרה.

אבישג: (בטלפון) אל תבוא, הוא פה, כן, חזר...

אה, אתה כבר בדרך? בוא...

(נגשת ומלטפת את בועז) מה קרה? איפה היית? מה עשית? השתגענו...

אני רואה שבסוף לא שלחת את המכתב.

למה אתה נראה מוזר? דאגתי לך, מה קרה?

בועז: (רק מהנהן בראשו, מדבר כמתוך פנטזיה) כן...

קרה לי משהו מוזר מאוד, בדרך לדואר... פתאום... אני רואה אותה וכל העולם התחיל לנוע בהילוך איטי, כאילו נבלעתי לתוכו... ריחפתי בשמים

וישר לתוך החור השחור, נמשכתי לשם כמו מגנט, אי אפשר היה לעצור את כוח המשיכה... גם לא ניסיתי להתנגד... זה היה מוזר, אבל היה תענוג אדיר, כמו להיות עובר מוגן בתוך רחם, ואני לא נמצא לבד... קול מלווה אותי...

אני רואה אותה ואותי מבחוץ, בתוך הזוהר, ושומע את שירת הזמיר.

אבישג: הבחורה עם שער ארוך, אדמוני, בערך בגובה שלך.

בועז: עקבת אחריי?

אבישג: לא.

בועז: מאיפה את יודעת?

אבישג: (מסירה שיערה מעל כתפו) מזה?

בועז: (לוקח את השיערה והולך לחדרו) אני סחוט, לא יכול לעמוד על הרגליים...

אבישג: (מלווה אותו לחדר, לרגע מתמהמהת ומיד ממהרת לטלפון)

דויד: ... איפה אתה? כן תבוא מהר...

אני לא יודעת מה קרה, משהו מוזר קרה לו,

אני לא יודעת איך לספר בטלפון, בוא ותראה בעצמך!... ביי...

(מנתקת, הולכת לדלתו של בועז, מקשיבה לרגע...) בועז, למה אתה מתנהג

ככה? ... בוא תצא, נדבר...

(מחכה למענה) בוא, אני יכולה לעזור לך להבין...

(חסרת אונים. מחליטה להתחיל לסדר דברים שכבר מסודרים. לעצמה)

שילכו כל הבחורות לעזאזל... זאת לא הבחורה הראשונה...

דויד: (נכנס) איפה הוא?!

אבישג: הוא מסתגר בחדר.

דויד: זה לא טוב שהוא מסתגר. (הולך לבועז)

אבישג: תן לו זמן להתבשל בתוך עצמו ולעכל את מה שעבר.

דויד: מה סיפר?

אבישג: לא שלח את המכתב, חזר חיוור כמו סיד, מרחף באוויר, ראיתי עליו כמו הילה ככה עוטפת אותו... כמו משה רבנו כשירד מהר סיני.

דויד: אבישג, די עם הדמיונות שלך.

אבישג: זה מה שקרה, הוא נכנס עם מראה מיוחד, חי בפנטזיה. הוא מספר על משהו שבא פתאום אליו והיכה בו חזק במוח, כמו זרם, הוא הרגיש כמו עובר בתוך רחם. הוא דיבר על משהו, מישהו, כאילו הוא רואה את עצמו מבחוץ בתוך הזוהר ולא נמצא לבד, שמע את... "שירת הזמיר"... והוא התחיל קצת לרעוד בכל הגוף...

דויד: אני בכל זאת אגש אליו...

אבישג: תן לו עוד דקה.

{דויד הולך לדלתו של בועז ומקשיב.

דפיקות בדלת הכניסה, אבישג מסתובבת בבהלה.

הדלת נפתחת ושושנה השכנה נכנסת}

שושנה: אני דפקתי... ואף אחד לא ענה, שמעתי קולות, נכנסתי...
(מתמהמהת) אני רואה שאתם מוטרדים, טוב, אני אבוא יותר מאוחר.

אבישג: לא צריך מאוחר יותר, תגידי עכשיו זה בסדר.

דויד: (מסנן בין שיניו לאבישג) תסיימי איתה מהר.

אבישג: (מסננת לו מהר בחזרה) אנסה.

שושנה: (פונה לדויד כמתנצלת) אני מצטערת, אין מי שילך לקנות לי ביצים.
יש לך שתיים - שלוש ביצים?

דויד: (לאבישג) יש לנו ביצים?

אבישג: אני אלך להביא. (יוצאת)

שושנה: אפילו ביצה אחת תספיק.

דויד: (לא יודע מה לעשות עם עצמו) יש לך אורחים?

- שושנה: כל הזמן פתאום באים והולכים, אבל עכשיו לא! אין לי, פשוט התחשק לי לאכול ביצה מקושקשת עם גבינה בולגרית, קוראים לזה עאג'ה...
שכנה עירקית לימדה אותי וזה טעים מאוד. יש לכם בולגרית קשה קטנה עשרים ושניים אחוז?
- דויד: לא יודע...
- אבישג: הנה, קחי את כל הביצים. (מגישה לה את כל קרטון הביצים)
- שושנה: אַוֹהָ... זה באמת יותר מדי, אני צריכה רק שתיים...
- אבישג: לבריאות!
- שושנה: לקשקש את הביצים עם גבינה בולגרית זה יוצא מעדן...
- דויד: (בחוסר סבלנות לאבישג) יש לנו גבינה בולגרית?
- שושנה: לא חשוב, לא נעים לי... אני אבוא עוד מעט...
- דויד: מתחשק לה לאכול מקושקשת עם בולגרית...
- שושנה: עאג'ה, מתכון של שכנה עירקית, כדאי לכם לנסות, זה ממש קל וטעים. מפוררים קצת גבינה, שופכים ביצים ומערבבים. אפילו לא צריך מלח והופ למחבט עם קצת שמן, אחר כך הופכים. יוצא דֶלְשֵׁס, אתם רוצים שאני אכין לכם עכשיו?
- אבישג: אולי פעם אחרת, עכשיו זה לא מתאים לנו. אני אלך להביא לך את הגבינה... (ממהרת להביא)
- שושנה: (קוראת אחריה) עשרים ושניים אחוז...
- אבישג: יש לנו רק שישה-עשר אחוז.
- שושנה: (מאוכזבת, כאילו עושה טובה שהיא לוקחת) טוב, תביאי שיהיה...
(במנ מסכנות לדויד) מה אני אעשה? שיהיה...
(בוחנת את דויד)
- דויד: מה?

שושנה: אתה לא נראה רגוע... (פאזזה)
אתה יודע, אתם אנשים טובים...
למה חזרת היום מוקדם מהעבודה?

אבישג: (חוזרת עם חבילת גבינה) קחי את הכול.

שושנה: אני צריכה גבינה רק בגודל של אצבע, בערך מאתיים גרם.

אבישג: זאת בדיוק מאתיים גרם.

שושנה: טרייה?

אבישג: מהיום.

שושנה: תודה רבה. רק שתדעי, עם עשרים ושניים אחוז זה יוצא טעים ביותר.

אבישג: אני אשתדל לקנות בפעם הבאה.

שושנה: תהיו בריאים, שהשם ייתן לכם ברכה ופרנסה טובה וישמור עליכם מכל
רע... אני אחזיר לכם את ה-כול... לא שכחתי את הסוכר.
(מתכוונת לצאת ומיד חוזרת) שכחתי לשאול, מה שלום בועז?
ראיתי אותו חוזר הביתה ככה קצת... (מסמנת על ריחוף)

אבישג: אני אמסור לו ששאלת עליו, הוא ישמח.

דויד: בפעם הבאה, אם לא אכפת לך... צלצלי בדלת לפני שאת נכנסת.

שושנה: אני דפקתי בדלת, רציתי לצלצל, אבל שמעתי קולות...

אבישג: זה בסדר. ביי ביי...

שושנה: (דויד ואבישג ממהרים להיפטר ממנה) ביי ביי...

}עונים לה שוב "ביי ביי".

{שושנה יוצאת}

דויד: מאיפה הדבר הזה נפל עלינו?

אבישג: (נוזפת בו) היא לא 'הדבר הזה' היא בנאדם! יוקר המחייה בארץ מאלץ אנשים להיות חסרי בושה, לעשות דברים שנשבעו שהם לא יעשו בחיים ושלחם זה לא יקרה. אני לא רוצה שהיא תעמוד בתור לבקש אוכל מאיזושהי עמותה.

דויד: או-קיי הבנתי... מה עם בועז?

אבישג: חכה עוד רגע, היא יכולה להפתיע אותנו שוב.

דויד: אולי בכל זאת כדאי שנתחיל לנעול את הדלת ונעצור כניסה חופשית.

אבישג: זה בית פתוח, כמו שאמא שלי נהגה לעשות. לא נעלתי אף פעם ואני לא אנעל בעתיד.

דויד: (משתומם) גם בלילה?!

אבישג: בלילה וכשיוצאים מהבית אני נועלת.

{בועז מופיע מחדרו}

בועז: הלכה?

דויד: אימא הזעיקה אותי דחוף.

בועז: יש לי תחושה מוזרה מאוד כאילו אני תקוע באיזה חלום ואני לא רוצה... הכול זורם ללא שום התנגדות.

דויד: ואיפה היית עד עכשיו?

בועז: אצלה, הלכתי אליה הביתה, הכרתי את אביה...

אבישג: (מנסה לעודד ולשמור את בועז בפוקוס) אנחנו חווינו משהו דומה.

(לדויד) אתה זוכר? שתי חברות ילדות שכנעו אותי לבוא איתן לבית קפה, ישבתי באמצע, אתה שומע? ממול ישב דויד לבדו, מבטנו נפגשו ופאחח...

(רואה שבועז מראה חולשה וממהרת בדיבורה, כדי להסיח את דעתו)

דויד ניגש ישר אלי וישב בכיסא מולי, החברות סיפרו לי אחר כך שלא הגבתי כשנישקו אותי לשלום, היה זרם באוויר כשהתאהבנו...

דויד: זאת אהבה ממבט ראשון.

בועז: (נתקף בחוסר נשימה, מתמוטט, כל גופו מתחיל לרטוט)
אני לא... תצילו... אימא... אבא... אני...

אבישג: (תומכים בו) דבר אתי... מה קרה?
בועז...
דבר כל זמן, דבר...
בועז, תנשום...

{דויד רץ להביא מים עם מגבת}

אבישג: (ממשיכה) תנשום... בועז, בועז... תנשום עמוק!..
אלוהים, תנשום... בועז, תענה לי!..
(משכיבים אותו על הספה, מרימים את רגליו ותומכים את ראשו בכריות)

דויד: קחי, שימי את המגבת הרטובה על הפנים, זה ירענן אותו.

אבישג: דויד, צלצל מהר לאמבולנס...
(לבועז) שתה... שתה קצת...

בועז: (סובל מפרכוסים והזיות) ל-א... צ-רי... אני בתוך... הזוהר... שומע את
שי... רת... הזמיר...

דויד: זה נראה כמו התקף אפילפסיה...

אבישג: צלצל מהר למד"א.

דויד: (ממהר לחייג) הלו, שלום, אני מבקש להזמין... רק רגע!..
אבישג, אולי אנחנו ניקח אותו לבית החולים? כל דקה חשובה.

אבישג: אני לא חושבת שכדאי להזיזו בלי הוראות מרופא.

דויד: (ממשיך את השיחה) קשיי נשימה.. ופרכוסים, הוא צעיר, בן עשרים
ושתיים... לא, אף פעם...

תראי, את מבזבזת זמן יקר, תוציאי אמבולנס ואני בינתיים אמסור לך את
הפרטים... טוב...

(לאבישג) היא כבר שולחת...

(בטלפון, תוך כדי חיטוט באף) לרחוב הדקל שלושים וארבע...

לא שישים, שלושים... שלוש... כמו אחת, שתיים, שלוש... לא מאה עשרים
ושלוש, שלוש ועל ידו ארבע...

מה שבע?! מה פתאום שלוש ועוד ארבע...

רק שלושים וארבע...

לא קריית ארבע! איך הגעת לקריית ארבע? אנחנו בתל אביב.

(לעצמו) איזו מטומטמת הגעתי...

(בטלפון) שמעת אותי? טוב מאוד ששמעת, את לא מבינה עברית? ארבע!

שלושים וארבע... כן... משפחת דלון...

תגידי, מה קורה להבנת השמיעה שלך? אני מאיית... ד' כמו דויד. ל' כמו

לָבָן... לא כמו בלגן... כמו לבנון... כן, ו' כמו ופלה... לא בָּפלה, כמו ופלה,

ורשה... ו-נ' כמו נר... אין עוד אחרי זה, הנ' היא סופית... נ' סופית, כמו

נמל שנסגר סופי... בדיוק... כן ד-לון, יופי כמו אלן דלון השחקן...

קוראים לו בועז דלון... לא אלן דלון...

אבישג: מה אתה מסבך? אתה חושב שהיא יודעת מי זה אלן דלון?

דויד: (מהסה בידו את אבישג) מתי יגיע?.. יופי, תודה. (מניח את השפופרת) הם

בדרך.

אבישג: ולפי ההסבר שנתת לאן יגיעו?

בועז: לא צריך אמ-בו-לנס... אני בסדר... (מנסה לקום)

אבישג: אל תקום, (מלטפת את בועז ומדברת עם דויד) אתה מצחיק, תוקע לה פתאום

באמצע האמבולנס "נמל שנסגר סופי, בָּפלה, אלן דלון". מי יודע היום מי

זה בכלל "אלן דלון"? לך תביא בבקשה שתייה מתוקה...

ותפסיק לחטט באף...

(לבועז) תנשום חופשי... (מדגימה)

{נשמעת סירנת אמבולנס.}

דויד: (מתפלא) כבר?

{סירנת האמבולנס הולכת ומתרחקת}

אבישג: זה לא אלינו.

אור יורד.

תמונה 4

מאוחר יותר.

אבישג לבדה לבושה חצאים ובידה מגב כורעת על ארבע ומנסה בעזרתו להוציא
עגיל שנפל לה מתחת לשידה.
צלצול בדלת.

אבישג: שושנה, את יכולה להיכנס, הדלת פתוחה.

{הדלת נפתחת. אורי הדוור נכנס. רואה את אבישג כורעת על ברכיה כשישבנה,
מופנה כלפיו, נע מצד לצד.
אורי נעצר פעור פה, נהנה בשקט}

אבישג: (עדיין במשימתה) שושנה את יכולה לעזור לי להוציא את העגיל?

אורי: אני לא שושנה.

אבישג: (מפנה רק את ראשה) אה, סליחה, אני תכף אתפנה, רק דקה.
(ממשיכה במשימתה)

אורי: קחי את הזמן שלך...

אבישג: אתה יכול לשבת בינתיים. תכף אהיה אתך.

אורי: (מתיישב על הספה. בקול) הספה נוחה מאוד.

אבישג: עשויה מעור צבי.

אורי: (אחרי פאזזה קלה) יש לך חבילה יפה, בעצם זה לבועז.

{עניו של אורי נעוצות בישבנה המתנועע. מדי פעם מנסה למצוא זווית נוחה.
כשאבישג עושה תנועה, כאילו שהיא עומדת להסתובב, אורי מיד עושה את עצמו
כממין המכתבים. אבישג ממשיכה לחפש ומשמיעה קולות של מאמץ.
מרוב התרגשות המכתבים שאורי מחזיק מחליקים ונופלים, הוא מנסה לתפוס
אותם ונופל לרצפה ממהר לאסוף את המכתבים.
בינתיים, אבישג מצליחה להוציא את העגיל}

אבישג: מה קרה לך? לפני רגע היית על הספה.

(כורעת ברך ועוזרת לו לאסוף את המכתבים)

- אורי: ניסיתי לרדוף אחרי המכתבים שנפלו והפילו אותי.
- אבישג: על מה חלמת?
- אורי: (בחיוך) הייתי כל כך שקוע... במכתבים, הם החליקו לי רדפתי אחריהם...
- אבישג: (עומדת כמעט מעליו. מושיטה יד) אתה צריך עזרה כדי לקום?
- אורי: לא, דווקא היה נעים ככה על השטיח.
- אבישג: כן, שטיח פרסי אמיתי.
- אורי: שטיח טוב יש לכם, בולם זעזועים.
- אבישג: אבל כשמאבדים משהו קטן קשה למצוא, ולפעמים שואב האבק בולע אותו, או כמו שראית, כמה קשה לגרור ולהוציא עגיל קטן משם.
- אורי: היית צריכה לבקש ממני.
- אבישג: איפה אני צריכה לחתום? או-רי, נכון? זכרתי נכון. אורי.
- אורי: לא אורי, או-רי.
- אבישג: (עושה תנועות עם השפתיים כמנשקת) או-רי... אורי כמו השם של פעם.
- אורי: על שם חבר של אבא שלי שנפל במלחמה... עזבי, לא ניכנס לזה.
(מוסר לה עט לחתימה ומוסר את החבילה)
- אבישג: (מתחילה לרחרח) עם איזה בושם אתה משתמש? רגע, אל תגיד לי... זה מבית "CREED" Green Irish Tweed לגבר, מיוצר בצרפת.
- אורי: וואו, איך ידעת? ... רק אל תגידי שאת יודעת מה מספר הקטל...
(לא מספיק לסיים את משפטו).
- אבישג: (ממהרת לענות) קטלוג 0363.
- אורי: את פשוט מדהימה! איך?!
- אבישג: מחנות הבשמים שלי.
- אורי: איפה החנות? מחר אהיה שם.

- אבישג: סגרתי אותה.
- אורי: יקר מדי?
- אבישג: הלך מצוין, היו יופי של מכירות, אבל באו יותר מדי גברים ולא בשביל לקנות בושם אלא בשביל להטריד אותי בצורה מגעילה...
- אורי: את אישה מאוד מאוד... ומטומטמים חשבו שאפשר... להטריד זה גסות רוח. אבל יכולת להעסיק שם עובדת שתהיה במקומך.
- אבישג: בעלי צדק. הוא אמר לי; "את עסוקה כל היום בלהתגונן ולהתחמק מהטרדות, מספיק! עד כאן" ומכרתי אותה.
- תגיד לי, אתם בדואר מרוויחים כל כך הרבה כסף שאתה מרשה לעצמך לקנות בושם יקר?
- אורי: זו מתנת יום הולדת משותפת של כמה חברים.
- אבישג: אני רואה שאתה לא ממהר. יש לך זמן?
- אורי: הוראה מהוועד, ביקשו לא למהר למסור את דברי הדואר.
- אבישג: אמרת שאתה שחקן, נכון?
- אורי: נכון.
- אבישג: אני מכורה להצגות פרינג'.
- אורי: וי... גם אני.
- אבישג: האמת שמזמן לא הייתי בתאטרון.
- אורי: אני מוכן לעשות הופעת פרינג' פרטית. איך אני?
- אבישג: פרטי לי...? (צוחקת)
- אורי: בשבילך אני אעשה כל דבר... S'il vous plaît, asseyez-vous madame ("נא לשבת, מדאם". הוא מסמן לה לשבת ואבישג מסמנת לו שהבמה לרשותו ומפריחה לו נשיקה באוויר)
את יודעת מה? אני אעשה קודם קטע סטפס.

אבישג: מצוין...

אורי: אני לא צריך הרבה מקום. אפשר לקפל חלק מהשטיח?

אבישג: בטח! (קמה ועוזרת בהתלהבות לקפל את השטיח)

{אבישג מתכופפת ושדיה נחשפים.

אורי מציץ ומניד ראשו, נושם עמוק ונושך שפתיים.

אבישג מתיישבת לצפות}

אורי: טוב, עכשיו אני צריך להתרכז...

{אורי מוציא מכיסו את הטלפון הנייד ומפעיל קטע מוזיקלי מתאים לסטפס.

מוסר לאבישג את הטלפון}

אורי: תחזיקי.

אבישג: כן, בטח.

אורי: ...A-One, A-two ...One, two, three

(מתחיל בריקוד סטפס, רוקד מצוין)

{בשלב מסוים באמצע ריקוד הסטפס נכנס בועז.

אבישג מהסה אותו וקוראת לו לשבת לידה.

בסוף קטע ריקוד הסטפס מחיאות כפיים חזקות, קריאות ושריקות עידוד.

שושנה נכנסת כמעט בהיחבא, אבישג מסמנת לה לבוא ולשבת לידה בשקט.

אורי פורס חזרה את השטיח}

שושנה: (תוך כדי ישיבה) שמעתי נקישות מיוחדות ולא ידעתי מה קורה לתקרה.

אבישג: הוא רקד סטפס. הפסדת.

שושנה: (מתפלאה) אה... זה איש הדואר שלנו.

אורי: טוב, גבירותיי ורבותיי, תודה לכם...

(הוא מרגיש חם) עכשיו, אחרי שחיממתי את המנועים אשחק לכם קטע.

זהו מונולוג ברגע שיאים במחזה, אני אשתדל להיכנס לזה. מוכנים?

(כולם מהנהנים בראש. אורי עושה כמה נשימות שחרור ומתחיל)

"היי, אתם שם בחדר הסמוך, מתחבאים מאחורי קיר הזכוכית...
 אני לא רואה אתם ולא שומע אתכם, אתם רואים ושומעים אותי, אני לא
 אתן לכם להרוס לי את החיים, להרוס את משפחתי ואת ילדיי, להרוס את
 מפעל הגרביים שהקמתי בשתי ידיים אלה...
 אתם לא תסדרו אותי, אני מרגיש אתכם מציצים מבעד לזכוכית.
 לא תצליחו להלביש עליי תיק של מרגל, אתם יודעים טוב מאוד שלא
 ריגלתי, אני אדם חיובי ואתם רוצים כיסוי תחת..."

שושנה: למה עצרו אותי?

אורי: (ממשיך) "אתם רוצים שאני אודה במשהו שלא עשיתי?...
 אני רוצה עורך דין ומיד!... זאת זכותי...
 (הוא מסתכל על הרצפה וצועק)
 ג'וק ג'וק ... (אורי ממחר ומוחץ את הג'וק הדמיוני.)

**{באותו רגע אבישג ושושנה צורחות צרחה דקה מפחד הג'וק ושתייהן רוקעות
 ברגליים ומרימות אותן מעל לרצפה}**

בועז: (מביט בהן כלא מאמין, צוחק ולוחש להן)
 זה רק משחק, לא היה באמת ג'וק.

אורי: (אורי מתעלם מהתגובה של שושנה ואבישג וממשיך ביתר שאת והתלהבות.
 פונה לעבר הקהל/החוקרים.)
 יש פה מלא ג'וקים, אתם הג'וקים האמתיים, לא תהפכו אותי לחרק!
 אני מזהיר, אני אתבע אתכם, יש לכם טעות בזיהוי, תוציאו אותי מכאן, היי!
 מישהו שומע? תענו!..

(מחכה. מתחיל לעשות לחוקרים פרצופים מעוותים, כאילו מצמיד את פרצופו
 לזכוכית) אה... או... אי... אי... מ-ט-מ-ט-מייים...!
 (לעצמו) אף אחד לא עונה, הם חירשים, הם רוצים להיות חירשים, ככה
 מגייסים אותם, להיות חירשים, זה המקצוע שלהם, זה גם התענוג שלהם.
 אני אסריח כאן לנצח ואף אחד ממשפחתי לא ידע מה עלה בגורלי...
 (ממשיך באופן פתאומי. כאילו גילה משהו)
 זהו! אני יודע, הם רוצים להפוך אותי לג'וק!
 (נבהל) אולי הג'וק שהרגתי היה פעם בן אדם והרגתי אותו, ככה אנחנו
 מחסלים אחד את השני והם יוצאים נקיים...

או, אלוהים! רק אל תהפוך אותי לג'וק, אם אהיה ג'וק אני אתאבד...
 (פתאום, כנזכר) זהו, הג'וק הזה התאבד... הוא ביקש למות...
 תנו לי חבל, אני רוצה לתלות את עצמי כאדם!..
 אני רוצה למות כבן אדם ולא כג'וק... כולם שונאים ג'וקים...
 רק לא ג'וק, רק לא ג'וק...
 (מתיישב ומרכין ראשו בין רגליו כשידיו מכסות את ראשו ובוכה)

**}לא ברור להם אם הקטע הסתיים או לא...
 שושנה שהזדהתה עם הקטע, עמדת עצובה.
 אורי מתגלגל ושוכב על גבו ומתחיל לנפנף בידיו וברגליו כמו מקק...
 בו-זמנית שושנה נבהלות ומיד מתיישבות.
 אורי משחק ג'וק שמנסה מדי פעם להתהפך על רגליו ולא מצליח ומתחיל
 עוויתות של פרפור אחרון. קופא.
 אורי קם פתאום וקד קידה. אנחת רווחה. מחיאות כפיים.
 שושנה הולכת למקום הג'וק לבדוק אם היה ג'וק באמת}**

אבישג: אתה ממש שחקן מעולה, זה היה אמתי. אתה כמו יהלום המחובר לתליון
 שצריך למצוא לו את הצוואר הנכון.

בועז: מה שם המחזה? מי כתב אותו?

אורי: שם המחזה "כמה זמן נשאר לזמן לחיות"
 ו... אני כתבתי אותו.

בועז: (מרים גבה) "כמה זמן נשאר..." כל כך ארוך?

אורי: יש מחזות ארוכים יותר, כמו, למשל; "הו אבא, אבא'לה עלוב, אמא תלתה
 אותך בארון ואני כל-כך עצוב"

אבישג: שם המחזה שלך מעניין מאוד, אבל מסובך וקצת מתחכם...
 לדעתי, ולפי המונולוג אתה חייב להעלות אותו על הבמה.

בועז: למה שם כזה למחזה?

אורי: לשם יש משמעות, שם הגיבור הוא "זמן", כלומר לדמות ששיחקתי קוראים
 "זמן", מכאן יוצא השם "כמה זמן נשאר לזמן לחיות".

- בועז: לדעתי, אתה מבזבז.
- אבישג: אני האמנתי לך, הרגשתי את המצוקה שלך.
- שושנה: כן, גם אני כמעט בכיתי בשבילך.
- אורי: הגשתי את המחזה לכמה מקומות וכתבו לי שהמחזה לא מתאים, לפלטפורמה שלהם...
- אבישג: מה עם תיאטרון רפרטואר.
- אורי: העברתי; "קראנו את המחזה בעיון ובעניין, אולם, לצערנו הרב, אין באפשרותנו לכלול אותו בתוכנית ההצגות של תיאטרון" בלי לנמק או להעיר הערה כלשהי... בינינו? הם לא קראו.
- אבישג: תקצבת את המחזה?
- אורי: אני יכול להעלות אותו בפרינג' בתקציב של גג עשרים אלף ₪.
- שושנה: אתה, טוב, אתה... תראה את הנעל שהרגה את הג'וק.
- אורי: (מראה לה שאין ג'וק. מתארגן ללכת) או-קיי, אני צריך ללכת ולהמשיך לעבוד.
- שושנה: רק שלא יפטרו אותך בגללנו.
- אורי: אנחנו עכשיו בשביתה איטלקית.
- שושנה: אתה איטלקי?
- אורי: (מרחרח באוויר) אתם לא מריחים ריח של ביצים?
- שושנה: אוי ואבוי לי, שכחתי את הביצים על האש... (תוך כדי ריצה החוצה) רק שלא יסריחו את כל הבניין והבגדים... (יוצאת)
- בועז: טוב, אני הולך לחדר להמשיך לעבוד. (נותן טפיחה על שכמו של אורי. יוצא)
- אורי: גם אני רץ כדי להיפטר מהמכתבים, מיום ליום התיק הזה נעשה יותר כבד.
- {בזמן שהוא עומד לצאת, צלצל בדלת.**
- אורי פותח את הדלת, לפניו עומדת אנאבל עם פרח**

אורי: Oh, Mademoiselle Anabelle comment allez - ma fleur vous
(או, מדמואזל, מה שלומך? הפרח בשבילי?)

אנאבל: non, Que faites-vous ici? (לא. מה אתה עושה פה?)

אורי: Une lettre (רשום).

אנאבל: יש משהו בשבילי?

אורי: Si j'avais vu je me serai souvenu (אם הייתי רואה הייתי זוכר).

אנאבל: au revoir (להתראות).

אורי: au revoir ... להתראות. (יוצא)

אנאבל: (אנאבל נכנסת) שלום.

אבישג: שלום אנאבל. (מתנשקות)

אנאבל: כל פעם שאני רואה אותך אני אומרת לעצמי שאת לא נראית כמו אימא של בועז בכלל. (מוסרת את הפרח) זה בשבילך.

אבישג: (מכניסה את הפרח לאגרטל ומוסיפה מים מקנקן מי שתייה)

זה כבר הפך אצלך להרגל קבוע, כל פעם שאת באה מביאה פרח. את יודעת, הסתכלתי עלייך, ככה, כמה פעמים, ובכל פעם אני רואה עד כמה את מתאימה בול לבועז ולמשפחה שלנו.

אנאבל: זה compliment (מחמאה) בשבילי.

אבישג: (מלטפת אותה) את יפה... יפה מאוד.

אנאבל: תודה, זה... Embarrassant (מביך) בשבילי.

אבישג: את צריכה ליהנות מזה ושכולם יראו ויתפעלו, אבל רק לראות. טוב, אני אקרא לבועז...

(הולכת לבועז) בועז, נחש מי באה?

בועז מופיע כמו רוח סערה, נרגש, מתוח ונפוח כמו טווס, בו-זמנית שניהם מושכים פעמיים את תנוך האוזן וקופאים לרגע... ודרמטיות הם מסתערים זה על זה, מתחבקים. אור יורד.

תמונה 5

מאוחר יותר. מוזיקה מתנגנת.

אבישג במצב רוח מעולה. מניחה כיבוד על השולחן וסדרת פרחים ומבצעת סידורים אחרונים. כל זה בריקוד חושני. לאחר זמן מה בועז נכנס.

בועז: אימא, תחלישי קצת, אני באמצע העבודה...

אבישג: עזוב עבודה, בוא שחרר קצת את הראש...
(מושכת אותו לריקוד. הוא נגרר בעל כורחו ומשתף פעולה)
עכשיו תעשה לי כמה סיבובים...
(עושה לה) יפה. עכשיו תקפיץ אותי.

בועז: איך?...

אבישג: תתפוס אותי במותניים וזרוק אותי באוויר.

בועז: מה את חושבת שאני ברישניקוב?

אבישג: קדימה, אל תתעצל, זה כף.

{ממשיכים לרקוד}

בועז: (שוב מנסה להרים ולא מצליח) את כבדה...

אבישג: אני כבדה? אני קלה כמו נוצה... צריך לדעת לתפוס במקום הנכון ולהניף אותי בטיימינג הנכון. אתה אפילו לא תרגיש את המשקל שלי. כמו שעושים הרקדנים, אני אגיד לך מתי... מוכן?...
(רוקדים) עכשיו!
(בועז לא מצליח להניף אותה למעלה...)

{צלצול בדלת, מפסיקים לרקוד. לבמה נכנס אנדרה, אביה של אנאבל. }

אבישג: בוא, תיכנס!

בועז: אם היית בא יותר מוקדם היית רואה את כל הריקוד.

אנדרה: צלצלתי קודם.

בועז: (מכריז) החוקר אנדרה.

- אבישג: סוף סוף רואים אותך אצלנו. (נותנת יד לשלום)
- אנדרה: מנשק את כף ידה) לעונג הוא לי.
- אבישג: או, מזמן לא נישקו לי ככה את היד...
- דויד: (נכנס. בנייד) ...לא יהיה דבר כזה! בכל זאת לא ממני...
מוכנים לעשות exit.
- סכום הסכום הוא יפה מאוד! ... למה להיות כזה greedy? ...
כן, אני אפילו הייתי מוכן לרדת קצת ...
כן, של בועז... לא, לא... הוא עכשיו עובד לבד... לוקח את האחריות עליך?
הצחקת אותי, ומה יצא לי מזה...
די! אתה מעצבן אותי! ... הבריאות שלי והעצבים שלי כבר נפגעו! ...
מריחים כסף ומיד משתבש להם המוח. (מנתק)
- אבישג: עכשיו אפשר לקבל נשיקה?
- דויד: נשיקה שלך משכיחה ממני את כל חילוקי הדעות. (מתחבקים ומתנשקים)
- אנדרה: (רומז לבועז) איפה אנאבל?
- בועז: היא ישנה.
- דויד: (מושיט יד לאנדרה) שמעתי שאתה צריך לטוס מחר לצרפת?
- אנדרה: כן, רק לכמה ימים.
- בועז: (בהתלהבות) אבא, דיברת בטלפון על האפליקציה שלי.
- דויד: חכה, עוד מוקדם להתלהב. כשתהיה בשלבי סיום נתחיל מגעים עם מספר חברות. בינתיים, קח את הזמן ואל תנסה לזרז תהליך, כי זה יכול לגרום לנזק. זכור, לכל אפליקציה יש את הזמן שלה בינתיים, תקרא...
- {אנאבל נכנסת קצת פרועת שיער, משפשפת עין אחת ומפהקת בקול, שנשמע כמו נחירה קטנה.. היא בהיריון בחודש מתקדם.}**
- אנדרה: Oh ma chérie, on t'a dérangé? (או, יקירה שלי, הפרענו לך?)

אנאבל: Non, je viens juste de me réveiller (לא, בדיוק התעוררתי)

{מפנים לאנאבל מקום לשבת.}

אנדרה: שלחתי לצרפת את דגימות הדם של אנאבל ובוועז.

דויד: מה הסיבה שהחלטתם לעשות בדיקות?

אנדרה: גם אנאבל כמו בוועז, נולדה מתרומת זרע של מישהו אנונימי.
היום העולם משוגע...

דויד: למה לא עשיתם לפני?

אנדרה: (מרגיע) אנאבל רוצה לדעת מה מצבו של העובר, וזה מקובל.

בוועז: (מלטף את בטנה של אנבל) יש אהבה נצחית בינינו.

אבישג ודויד: טוב, יש לך תוצאות?

אנדרה: עוד לא. (פונה לבועז ואנאבל) אני מקווה שלא תתרגשו יותר מדי ותתעלפו,
כמו שקרה לכם לפני כשמונה חדשים.

אנאבל: (יחד עם בוועז) אי אפשר לעצור את זה...

בוועז: (יחד עם אנאבל) אי אפשר למנוע את זה...

אנאבל: זה נהדר כשזה קורה לשנינו, זה משהו לא volontaire זה בא ונותן
הרגשה של גן עדן.

{צלצול בדלת ושושנה נכנסת. לכולם נפלט "או..." שושנה חושבת שמחכים לה ושמחים לבואה}

שושנה: (מאושרת) תודה רבה לכם על קבלת הפנים. אבל אתם תסלחו לי, אין לי
זמן לשבת אתכם...

אבישג: מה קרה, שושנה?

שושנה: (קוראת לאבישג הצידה ולוחשת לה) יש לך אולי חתיכת עוף? לא היה מי
שילך לסופר בשבילי... (מציעה שטר של עשרים ₪) גם היום בדיוק כל
המחירים עלו.

אבישג: תכניסי מיד בחזרה לכיס... (עומדת ללכת, שושנה מושכת אותה קלות חזרה)

שושנה: אם אפשר עוף טרי קטן, לא גדול, אני לא אוהבת את הקפוא...
אני אחזיר לך בחזרה.

{אבישג מתנצלת בפני כולם והולכת למטבח.

שושנה לא יודעת מה לעשות עם עצמה, כולם מסתכלים עליה}

שושנה: (יושבת) הרגליים הורגות אותי. כל היום אני על הרגליים.
(שתיקה קלה) מה אתם עושים? מסיבה? אנאבל, מה שלומך?

אנאבל: תודה רבה.

שושנה: את עוד תתגעגעי לימים האלה, והאמת? מתאים לך היריון, את נראית עוד יותר יפה בהיריון, בחורה יפה כמוך צריכה להביא הרבה ילדים...
(פתאום שמה לב לאנדרה) אבא שלך פה, אני זוכרת אותך מהחטונה.
אני השכנה שושנה מלמטה... אצלנו תמיד ככה בין השכנים, אחד לוקח מהשני, פעם אני לוקחת ופעם... אני לוקחת... אבל תמיד רוצה להחזיר...
(אחרי שתיקה קלה.) אני גם עוזרת לחברה. שלשום היא באה אלי בוכה, לא היה לה מה לאכול, היא בוכה ואני בוכה, היא בוכה ואני בוכה... שני קילו דמעות הורדנו... עד שליקקה את הדמעות... המסכנה לא אכלה יומיים והיו לה דקירות בבטן. נתתי לה מה שאתם נתתם לי. אני עוזרת כמה שאני יכולה, מה אני יכולה לעשות, זה החיים, עזרה. החיים לימדו אותי שאם אתה יודע לקבל אתה צריך לדעת גם לתת.

{בועז ואנאבל שקועים בסלסול שער ראשם באצבע אחת, שניהם יחד

ובו-זמנית, ולא שמים לב זה לזו, גם שאר הנוכחים לא שמים לב,

חוץ מאנדרה, שרואה אותם ומגיב בתמיהה. בשלב מסוים הזוג מפסיק לסלסל.}

שושנה: (אחרי שתיקה קלה) מה אתם אומרים על המחירים של היום? זה לא נורמלי,
הכול יקר, הכול!

והדירות? איך זוג צעיר יכול לעמוד במחירים האלה?

אני לא מדברת עליכם, אבל לאלה שאין...

אבישג: (חוזרת עם קרטון מלא מצרכים שבקושי מצליחה להרים אותו)

שושנה, בואי, מותק, תעזרי לי.

{כל הגברים מתכוננים לקום כדי לעזור לאבישג. שושנה קופצת ממקומה ומקדימה את כולם, לוקחת את ארגז.}

שושנה: (מתפלאה) כמה הבאת?

אבישג: קחי הכול, בערב דויד ואני נלך לקניות ונמלא שוב את המזווה. לקנות לך משהו?

שושנה: לא, תודה. ב-28 לחודש, כשיגיע הכסף מהביטוח, אני אקנה ואחזיר לך. אבל תשאירי לכם משהו, לא נעים לי לקחת הכול.

דויד: שושנה, תיקחי, זה בסדר.

בועז ואנאבל: יש לנו מספיק.

שושנה: שאלוהים ייתן לכם תמיד, כדי שתוכלו לתת לאחרים.

אבישג: הוא נותן לנו, כדי להעביר אלייך...

{אנאבל מסמנת לבועז לקום לעזור לשושנה}

בועז: אני אעזור לך.

שושנה: אני מסתדרת, אני אישה חזקה, אתם האנשים הכי... (כמעט בחנק נעתקות לה המילים)

אבישג: (קוטעת אותה) זה בסדר, שושנה.

שושנה: תודה ולהתראות. (יוצאת)

{אנדרה נראה שקוע עמוק במחשבות}

אנאבל: Papa qu'est-ce qu'il t'est arrivé? (אבא, מה קרה?)

אתה נראה immerge (שקוע) עם הרבה מחשבות.

אנדרה: Rien ("כלום לא קרה". משנה נושא) השכנה חיה רק מביטוח לאומי?

אבישג: אין לה תמיכה מאף גורם משפחתי חוץ מקצבת ביטוח לאומי. אני לא רוצה

שתעמוד בתור לקבל אוכל מעמותות. זה מעליב אותה, זה מעליב אותי

כאדם לראות את המחזה הזה.

אנדרה: מסכים אתך לגמרי, הממשלה צריכה להתבייש. בזמנו, כשהייתי ילד, פה בארץ, העובדות הסוציאליות ניסו לשכנע את אימי ואת כל המשפחה להיות נתמכי סעד. החיים היו קשים, ולמרות זאת אימי התנגדה בכל תוקף ולא הסכימה להיות נתמכת סעד ובימים ההם היינו רעבים כל הזמן. לפעמים היינו אוכלים עשבים שונים שקטפנו בשטחים הפתוחים... קראנו להם "סינריות". חבל שהיום אני לא יכול להעביר כסף לעבר.

דויד: בואו נעזוב את העבר ונתרכז בדי. אן. איי. של היום.

תגיד לי, אנדרה, אפשר לעשות גם לנו?

אנדרה: אם אתם רוצים אפשר בקלות.

אבישג: בתנאי שאנחנו נשלם על זה.

אנדרה: אני לא אעשה לכם.

דויד: כמה זמן ייקח עד שנדע את התוצאות?

אנדרה: אנחנו בקשרים עם המעבדות בישראל ואני אבקש שיעשו את זה זריז בשבילי. כשאני אחזור לארץ הבדיקות כבר יהיו מוכנות.

אבישג: קדימה, נעשה!

{אנדרה מוציא מכיסו ערכות בדיקה.}

דויד: אתה נושא אתך את הערכות לכל מקום?

אנדרה: לכל מקום, אי אפשר לדעת אף פעם לאיזו זירה אני עשוי להיקלע.

אנאבל: (צוחקת) אני חושבת שאבא שלי ישן עם זה.

דויד: מאיפה אתה לוקח, שער או רוק?

אנדרה: ניקח מהשער והכי טוב עם השורש.

{דויד ואבישג תולשים שער ומראים לאנדרה. הוא לא מאשר ומסמן לנסות שוב, ממשיכים כך לתלוש כמו קופים. אנאבל ובוועז צוחקים מהמראה, הצחוק גובר ואוחז בכולם עד דמעות כל שמתקשים לדבר}

דויד: (תולש) בסוף נצא קרחים...

אבישג: הצלחתי.

אנדרה: תראי? כל הכבוד. (לוקח ומכניס לשקית המתאימה) מה אתך, דויד?
אתה צריך עזרה?

דויד: לא מצליח, יש לי שורשים חזקים, תתלוש לי אתה.

{אנדרה תולש שערה, דויד קורא אי... וצוחק}

אנדרה: יש. (שם את השערה בשקית) אגש למעבדה.

מתנשקים לשלום מאנדרה

בועז ואנבל הולכים לחדרם

דויד: שמת לב שבועז ואבישג התחילו לסלסל את השער בו-זמנית?

אבישג: הם גם דיברו ביחד, הם מתחילים לסגל להם הרגלים דומים...

הולכים לחדרם.

אור יורד.

תמונה 6

מאוחר יותר.

אבישג מורחת לק על ציפורני רגליה ומפזמת.

דפיקות בדלת. אבישג בקול "אפשר להיכנס", אף אחד לא נכנס. צלצול.

אבישג: (בקול) אפשר להיכנס!..

{קמה ולפתוח את הדלת. בפתח אורי הדוור לבוש נאה ומסודר}

אורי: (נכנס) שלום אבישג.

אבישג: (נדהמת) אוי! כמעט שלא זיהיתי אותך, בוא, תיכנס.

מה אתה עושה בשעה כזאת? עכשיו זה לא שעות של הדואר.

אורי: כן, אני יודע.

(קצת נבוך) באתי להגיד לך שלום.

אני כבר לא עובד בדואר.

אבישג: פיטרו אותך?

אורי: לא פיטרו, התפטרתי.

אבישג: קשה לך?

אורי: לא מתאים לי.

אבישג: (ממשיכה למרוח לק) לעשות ספורט ולקבל כסף, זה קשה?

{אבישג מורחת לק על ציפורני רגליה, חצאיתה זזה וחמוקי ירכיה נחשפים.}

אבישג: אתה לא רוצה לספר לי את האמת למה התפטרת?

אורי: מחפש משהו אחר... אז להתראות... (פונה ללכת)

אבישג: (קוראת אחריו) ...דיברתי עם בעלי והוא אמר שיעשה מאמצים, עם החברים שלו, לגייס לך כסף.

אורי: (מתפלא) מה? באמת?! .. זה אקטואלי?..

אבישג: דויד רוצה לטרום ואני המלצתי עליך. עכשיו הכול עדיין בתהליך, אמנם בתהליך מתקדם, אבל כל עוד זה לא בטוח אל תתלהב.

אורי: אתם אנשים מיוחדים ומרגש לשמוע את זה. תודה לך.

{אבישג עוברת למרוח לק על ציפורניים, חצאיתה שוב זזה וירכיה נחשפים.}

אורי מפנה את ראשו הצידה כדי לא לראות.

היא שמה לב, מחייכת חיוך קל וממשיכה למרוח את הלק

אבישג: אתה מחפש עבודה בינתיים?

אורי: אני אתחיל לעבוד בעוד שבוע בבית דפוס.

{בועז נכנס}

בועז: אורי, מה נשמע? מה אתה עושה בשעה כזאת?

אורי: באתי להגיד שלום.

אבישג: בא להיפרד מאתנו, דוור לשעבר, שחקן בהווה ומחזאי בעתיד.

בועז: שמת לי לב שיש דוור אחר. יצאת לחופשה?

אורי: חופשה ללא חזרה.

{בועז רומז לאימו לכסות את ירכיה. היא מכסה}

בועז: אל תוותר על המשחק. אתה בחור מוכשר וחבל עליך. אני עובד על אפליקציה כבר חודשים, לפעמים אני כמעט מוותר, אבל אני יודע שבסוף זה יצליח לי, ובגדול!

אורי: שמחתי מאוד להכיר אתכם.

בועז: אתה עושה סיבוב פרידה?

אורי: באתי רק אליכם והיה כדאי לבוא... (עומד לצאת)

אבישג: אוי, אורי, כמעט שכחנו. תשאיר מספר טלפון ומספר חשבון, אי אפשר לדעת מתי זה יקרה, ואל תסתכל כל יום בחשבון.

אורי: (רושם את הפרטים) אני יוצא מכאן שמח ועצוב.

בועז: שיהיה לך בהצלחה, אנחנו בטח עוד ניפגש.

אורי: אתם תהיו אורחי הכבוד בבכורה. (יוצא)

אנאבל: יפה שהוא בא להיפרד.

בועז: הוא בא להיפרד בעיקר ממך. אימא, הוא ניסה...? לא, לא יכול להיות...

{אבישג מעלה חיוך}

בועז: איפה אבא?

אבישג: צריך להעיר אותו, הוא חגג כל הלילה עם החברים לעבודה.

בועז: מתכננים לעשות מסיבה ל-EXIT כאן או בבית החדש?

אבישג: בבית החדש ובקרוב EXIT אצלך. תעיר אותו ותגיד לו שאנדרה צריך להגיע.

בועז: (קורא בקול) אבא... אבא... קום אנדרה צריך להגיע.

{שתיקה}

אבישג: דויד...

דויד: אני כבר יורד.

אבישג: אתה רואה?

בועז: חכמה גדולה, הוא קם מהקריאה שלי.

אבישג: תלמד להפסיד בכבוד.

{אנבל מופיעה מחדר השינה}

בועז: את בסדר?

אנבל: כן, מצוין.

{דויד נכנס}

בועז: נרדמת עם הבגדים? (דויד מהנהן) אבא, תוכל לעזור לי עם האפליקציה?
אני תקוע בה כבר זמן רב.

דויד: כמה זמן אתה תקוע?

בועז: שבוע.

דויד: שבוע זה כלום, עצירה מוחלטת יכולה לקחת חודשים (מפהק) שים לב
ובדוק שוב ושוב, כי לפעמים בגלל חוסר תשומת לב קלה הציפור תברח
לך. או שתיקח לך שותף.

בועז: לא, תודה. למדתי את הלקח ממך. אני מכיר טוב את הטכנולוגיות.

דויד: אם לא תצליח נשב על זה יחד בסוף השבוע.

{צלצול בדלת. בועז הולך לפתוח את הדלת.

{אנדרה נכנס בחיוך רחב}

אנדרה: אני כולי מזיע מהלחץ והעצבים למצוא כאן חנייה ועד שכבר מצאתי, נהג אחר תפס לי את החנייה. פשוט קטסטרופה!

אבישג: לא כדאי להתעצבן. יש תוצאות?

אנדרה: יש.

אבישג: טובות?

אנדרה: אני לא יודע.

דויד: קדימה, בואו נשב.

אנדרה: רק שלא תפתיע אותנו השכנה.

אנאבל: היא כבר הייתה כאן היום ונתתי כל מה שהיא ביקשה.

{צלצול בדלת. בועז נגש לפתוח. בדלת שושנה.}

בועז: אימא, זאת שושנה.

{אבישג ממהרת לשושנה.}

שושנה: (עומדת ליד הפתח.) סליחה, שכחתי...

(קוראת לאבישג ללחוש לה באוזן על מצרכים נוספים.)

{אבישג ממהרת למטבח}

שושנה: אתם יכולים להמשיך לדבר, אני לא מקשיבה. מה שלומך אנבל?

אנבל: תודה רבה...

אבישג: (חוזרת ובידה שקית מלאה מצרכים.) הנה הכנתי מראש...

שושנה: אם קשה לך תקחי מזה קצת.

אבישג: לא צריכה.

שושנה: תגידי מתי שאת רוצה שאחזיר.

אבישג: אגיד, אגיד...

שושנה: תודה, אתם ברכה בבנין הזה... (בהתפעלות) איזה שכנים איזה שכנים...

{שושנה יוצאת.}

אנדרה: כה זה כל יום.

אנבל: לפעמים שלוש פעמים ביום.

בועז: עוד מעט נעבור, ואימא תדאג לשכנה אחרת.

אנדרה: הנה, אתם רואים, המעטפה סגורה וחתומה, זו תהיה הפעם הראשונה שפותחים אותה... כשכול התוצאות בפנים... (משתהה)

אנבל: (נו, אבא, אנחנו במתח. אפשר חצי בעברית) Allez, papa, nous sommes tendus

אנדרה: צודקת. (פותח את המעטפה וקורא מהר במלמול בצרפתית ומתרגם לעברית) "לכל נקבה ישנם שני כרומוזומי... (מלמול ארוך) פה יש הסבר, אתם רוצים לשמוע את הכול?"

דויד: תרגם נקדה תחתונה.

אנדרה: (ממלמל) לא נמצאו ממצאים המעוררים חשד. פה אני רואה מעל לנורמה...

{שושנה נכנסת בשקט כי שכחה לבקש משהו. לא שמים לב לנוכחותה}

שושנה: שכחתי לבקש... (שותקת ומנסה לא להפריע. צופה מהצד)

אנדרה: (מתפעל. ממשיך) במקרה זה, עם תוצאות כאלה לא... (ממלמל) להורים ולקרוביהם להיות שקטים ורגועים...

{אנבל ובוועז יושבים ישיבה זהה ומסלילים בשער ראשם יחד ובסקרנות}
אנדרה קורא לעצמו והוא מחוויר, נבוך ונרגש, מכחכח בגרונו בחסר מנוחה}

אנדרה: Impossible!...merde!

אבישג: מה כתוב?

אנדרה: המצב... merde לא טוב... Impossible (הוא מניד ראש לשלילה)

אבישג: (רואה את שושנה) מה קרה?

שושנה: אבוא יותר מאוחר...

בועז: מה!?

בועז: מה כתוב!?

אנדרה: אתם אחים.

דויד ואבישג: מי!?

**מביטים אחד על השני/יה, בפניות חדות (חוץ מאנדרה. ושושנה שאוטמת את פיה)
האור יורד. חושך.**